

Květuše Sgallová

Paní Sgallová se narodila roku 1929 v Kolíně. Druhá světová válka naštěstí její rodinu moc nezasáhla, zato velká část rodiny jejího manžela zemřela v Osvětimi. Od malička měla ráda literaturu. Po dokončení obecní školy v Kolíně šla na gymnázium a následně vystudovala vysokou školu.

“Takže jsem studovala češtinu a literární vědu chtěla jsem se zabývat nějak literaturou.”

Původně chtěla jít do Ústavu pro českou literaturu. Musela ale zůstat na katedře kvůli nedostatku učitelů a začala se zabývat obrozenecké literaturou.

“Ty okolnosti byly takové, že na novou českou literaturu tam byli jiní autoři, jiní učitelé a takže na mě ta obrozenecká literatura více méně zbyla, ale já jsem se s tím celkem docela smířila.”

Po roce 1968 muselo z fakulty nedobrovolně odejít hodně lidí, kteří nesouhlasili s novými pořádky.

“To byla vysloveně atmosféra strachu a kdo se tedy trochu postavil nemohl tam existovat a bohužel mnoho tedy někteří z mých kolegů přikládali polínka, abych tak řekla“

“ Já jsem dostala tři výpovědi, které byly neplatné, no a soudila jsem se u soudu i u odvolání jsem to vyhrála, ale nakonec jsem věděla, že budu muset odejít.“

Následně šla pracovat jako knihovnice na vysokou školu chemicko-technologickou.

V roce 1967 vyšla knižně její kandidátská práce s názvem “Český deklamační verš v obrozenecké literatuře“

“Já když jsem chtěla psát kandidátskou práci, tak jsem jsi řekla, že budu, že udělám takový větší výzkum tak zvané ho deklamačního verše to je verš, který Rubeš psal takhle deklamovánky “Já jsem Čech a kdo je víc.“

Za svůj největší úspěch považuje záchranění versalismu, na kterém pracovala.

“Na té katedře to bylo hodnoceno, že to je formalismus, že se zabýváme takovými zbytečnostmi, že jo, že je třeba budovat socialistickou literaturu “

Nakonec nám paní Sgallová dala radu do života

“Člověk musí používat rozum musí analyzovat věci a nesmí se nechat zastrašit.“